

KDO PA JE VAS POSLAL K MENI?

Lomeče razlike med včeraj in danes

Varnostnica in receptorka Milena Železnov, osem mesecev je vodja delovnega naloge v Mehanografskem centru na Koprski cesti, sedem let pa že opravlja ta poklic v delovni organizaciji Varnost, pogosto razmišlja o mladih in njihovem ravnanju in vključevanju v delovno in življenjsko okolje. Morda zato, ker je s trinajstimi leti vstopila v rodni Dolenjski Toplicah v partizansko pionirsko četo in, ker je v letih, ki so sledila do današnjih dni, živela življenje polno preizkušenj. Danes se rada smeje, je rada sproščena, ljubezna. »Vsak človek najde v svojem bivanju določen obrambni mehanizem,« je potrdila mojo domnevo in pridala, »saj človek mora biti tako močan, da zmore prehajati iz dneva v dan, iz tedna v teden, iz meseca v mesec. Tudi leta teko. Različno doživeta in preživeta. Milena jih je nekaj žrtvovala samo za družino: za Milutina, Marjanca in Maruško in za moža. Da so lahko napredovali in z več ali manj uspeha že uresničili svoje življenjske cilje.

»Vedno sem želela biti v stiku z ljudmi. Mislim, da je prav delo receptorka in varnostnice tako. V teh sedmih letih sem zaradi kadrovskih težav v delovni organizaciji

Milena Železnov

oziroma tozdu premenjala že precej podjetij. Spoznala sem, kako teče delo v 16-urnem turnusu, kako živi proizvodni delovni kolektiv, kako upravni in kako n. pr. visoko strokovni, kot je tukajšnji M-center. Nikdar nisem samovoljno zapuščala delovnega mesta. Mislim, da se receptor ali varnostnik ne sme vtikati prav v vse stvari okrog sebe. Vesten mora biti na svojem delovnem mestu, odgovorno opravljati delovne naloge in biti predvsem vljuden, vedno dosegljiv, požrtvovalen in razumevajoč. Žal mladim manjka veliko teh lastnosti in se prehitro selijo z enega na drugo (različno) delovno mesto. Morda osebni dohodki pri nas res niso vabljivi, a sprejeto delo moraš spoštovati in ga opravljati z veseljem. Pogledite, med nami je veliko ljudi s podeželja. Pravimo jim poldelavci – polkmetje. A ti možakarji vestno vpišejo v knjige vse podrobnosti, ki so jih ob prihodu zasledili na delovnem mestu in tudi beležijo vse, kar se je med njihovim delom dogajalo. Mladi pa... noge na polico, radio na »full« in odhajanje z delovnega mesta. Tako obnašanje je prineslo tudi sorazmerno hudo vrednotenje odgovornosti. Pri nas veliko delavcev zaradi nereda izgubi vsak

mesec od 1 do 10 odstotkov osebnega dohodka. To boli, a položaj je tak, da je potrebno povečati odgovornost,« je kritično spregovorila o današnjem času Milena Železnov.

Okrog 200 telefonskih klicev sprejme dnevno, velikokrat mora tudi ona zavrteti številčnico in prevezati k naročniku. Razumljivo je, da si želi sodobnejšo centralo. A spoznala je, da pri določenih stvareh v manjših kolektivih ne morejo dohajati tehnološkega napredka. Kljub temu, da je vsak dan po telefonskih linijah, vsaj za nekaj trenutkov, povezana s stotinami ljudi po Ljubljani in drugje, pa poredko sliši svoje delovne kolege iz Varnosti. Prav to, da se nikakor ne morejo srečati zaradi raztresenosti delovnih mest, zaradi turnusov, zaradi dolžnosti po službi, jo nekako boli. Rada bi, da bi se spoznali, da bi se pogovorili o svojih veseljih in skrbih, da bi rekli besedo, dve o tem, kako naj bi delali jutri in koliko naj bi s tem delom zaslužili.

»Tudi ko sem doma, ne morem opustiti misli na službo. Vodja sem in zato le moram občasno poklicati, če je kaj novega, kaj nenavadnega? Včasih me pokličejo, ker ne znajo razrešiti tega ali onega problema. Tudi ponoči. Tako je pač naše delo varnostnikov. Ob vsakodnevnih opravih gospodinje pa rada sežem po ročnih delih. Posebno ljubo mi je vezenje gobelinov. Kar precej jih že imam in pogosto so mi bile ure preživete z njimi v pravo oporo pri premagovanju življenjskih krivulj,« je še rahlo odprla zastor v svoj dom razpoložena gostiteljica in z vsakim trenutkom bolj zgubljala pogovorno tremo. Ko sva si že podala roki, sem začutila, da bi se morda šele takrat začela še bogatejša, sočnejša pripoved o njenih poteh in dneih od Dolenjskih Toplic do Ljubljane. Šele takrat sem tudi zaznal njen vabljivi dolenjski naglas.

STANE JESENOVEC

Za zvok in sliko

Zanimivo je, da imajo tudi številni prebivalci naše občine odlične zvočne centre ali stolpe (gramofon, radio, sprejemnik, kasetofon), ki pa jim ne služijo tako kot bi jim lahko, če bi upoštevali, da taki dragi aparati potrebujejo primerne antene (tako kot TV sprejemnik), pogosto pa tudi najrazličnejše priključne vrvice in adapterje. Slednji so predvsem priročni, če imamo različne ločene aparate, ki pa bi jih radi za stalno ali le občasno povezali med seboj. Ker na našem tržišču ni bilo tovrstnih naprav, je prišla z izdelovanjem le-teh Elektromehanika RODOS v Rožni dolini 1/7 (tel. 262-388). Trenutno lahko ponudi dvajset tipov priključnih vrvic in adapterjev, s katerimi lahko povežete zvočne in slikovne aparate, prav kmalu pa bo ta obrtna delavnica ponudila tudi povezovalne vrvice za videorekorderje in druge slikovne naprave.

Peter Kurent (desno) si prizadeva, da bi naredil prav vse, da bi čim prej avtoodpad ob Cesti dveh cesarjev zaživel s polno živahnostjo

JEKLENI ŽIVCI ZA STARE JEKLENE KONJICE

Postaja prve pomoči za nerabne avtomobile

Avtomobilski odpadki so po svetu že utečena oblika oskrbovanja z rezervnimi deli. Dolgo so si jih želeli tudi naši lastniki vozil, predvsem starejših letnikov. Najpogostejše so morali žal poiskati manjkajoči del motorja, podvozja ali pločevine na odpadnih čez mejo. Prvi avtomobilski odpad so s precejšnjim razumevanjem občine dobili v bližini Domžal, naslednjega v Podnartu, že precej časa pa ga imamo tudi v naši občini in sicer ob Cesti dveh cesarjev. Da je Peter Kurent ugodil v preteklih mesecih številnim lastnikom stoenk, katrc, amijev, oplov in drugih vozil, bi vedeli povedati zadovoljni kupci. Na avtomobilskem odpadu je mogoče s pravim vprašanjem, velikokrat pa tudi z izvijačem, ključem, kladivom ali drugim priročnim orodjem dobiti rezervni del, ki ga morda nimajo v trgovini, ali pa je tam po ceni že prešel v astronavske plasti naše zemlje.

»Kljub temu, da je zima snežena in mrzla, mi delamo približno od 8. do 18. ure in tudi ob nedeljah. Naš stik z lastniki avtomobilov je raznovrsten. Prav radi se odpeljemo po star neuporaben avtomobil, ga pripeljemo na naš odpad in ga pripravimo za prodajo tako, da ne more s svojimi kemičnimi svojstvi (olja, akumulator, masti) škodovati naravi oziroma okolju,« je opisal del nenavadnega tehnološkega procesa sogovornik in lastnik odpada Peter Kurent. Potemal je, da nikakor ne more izpeljati vseh upravnih postopkov s katerimi bi

zadovoljil vsem, ki izdajajo dovoljenja. Po udaril je, da je precej pogojev že izpolnil, da pa bo nekatere težje, ker zahtevajo veliko denarja (asfalt na celotni površini). Tudi Peter in njegova sodelavca Bernard in Brane bi radi delali v idealnih pogojih, a denarja ni nikoli dovolj, da bi zadovoljili vsem potrebam in pogojem.

»Po rezervnih delih je povpraševanje. Rad bi ponudil n. pr. tudi razbite ali rabljene golfe, bemveje in druga dražja vozila, a nimam dovolj sredstev, da bi jih odkupil. Lahko pa zadostim vsem povpraševalcem domačih vozil in nekaterih starejših tujih avtomobilov. Pri meni je mogoče kupiti tudi vrednejše dele avtomobilov: (dinama, zglobe, osi, itn.). Seveda le od tistih avtomobilov, ki so na prodajni površini. Ker spoštujemo prodajalca in kupca, skrbno izločimo iz pripeljanega avtomobila te dele in jih shranimo v našem bivanjsko-upravno-skladiščnem zabojniku,« je razkril še del ponudbe edinega ljubljanskega avtomobilskega odpada marljivi in vztrajni obrtniški kandidat, ki je po svojem delu trenutno še močnejši od administracije. Želimo le, da bi ta zapis pospešil reševanje ovir in, da bi bili lahko kmalu še bolj zadovoljni vsi: Peter in njegova sodelavca ter številni lastniki starejših avtomobilov v Ljubljani in njeni zahodni in južni okolici.

- sj -

Največja pridobitev: gasilski dom

bi potrebovali še novo zajetje (na starem mestu) in pa še en večji rezervoar z zmogljivostjo vsaj 30 kubičnih metrov. Ložani spodaj, ki prav tako sodijo pod našo vaško skupnost, pa so vseh teh skrbi rešeni, saj so priključeni na dobrovški vodovod.

Podobne načrte za izboljšanje vodovoda imajo tudi v sosednjem Selu. Tudi tu so okoliščine, ki so narekovale gradnjo iste: zaselek se nezadržno širi, potrebe po vodi pa

so tako rekoč iz dneva v dan večje. Zdaj je že v gradnji prečrpalna postaja in akumulacijski rezervoar, ki bo imel kapaciteto 60 kubikov.

Manj sreče pa imajo krajanje obeh vaških skupnosti s telefonom. Prosilcev je namreč izleta v leto več, centrala na Dobrovi, pod katero sodi Hruševa, pa je že tako preveč obremenjena. Tako ima od skupno 68 hiš, kolikor jih je v vseh treh zaselkih Hruševa

(47 starih in 21 novih) za zdaj le peščica telefon in prav nič še ne kaže, da bi se v kratkem to število kaj dvignilo.

Z udarniškim delom do novega gasilskega doma

Ceprav po mnenju nekaterih Ložanov med krajanje ni prave sloge in še manj enake delovne zagnanosti, pa se je kraj lani vendarle dokopal do pomembne pridobitve: no-

vega gasilskega doma. Le-ta je bil, kot ugotavljajo, že prava nuja v kraju, saj so zahteve požarne preventive vsako leto večje, obenem pa bo dom služil tudi za razne druge aktivnosti, ki bodo združevale krajanje.

»V ta dom smo vložili res veliko truda,« zadovoljno ugotavlja ob tej pomembni pridobitvi predsednik GD Hruševa in predsednik vaškega odbora Selo, Rafael Peklaj. »Pri njegovi gradnji so sodelovali krajanje vrste okoliških zaselkov, kot na primer – Sela, Loga, Osredka, Hruševa, Hrastenic, Žerovnikovega grabna in dela Gaberja. Pač, iz vseh tistih zaselkov, iz katerih so tudi člani našega gasilskega društva. Gradili smo od začetka do kraja udarniško, potrebna finančna sredstva pa smo dobili deloma od Občinske gasilske zveze, deloma pa od članarine, gasilskih veselic in prostovoljnih prispevkov. Predvidoma naj bi bil tako dom v celoti dograjen v dveh do treh letih, odvisno pač od tega, koliko denarja bo na voljo.«

Po besedah vsestranskega Rafaela Peklaja, so o tem objektu razmišljali že pred dvajsetimi leti, a se tedaj niso mogli zediniti glede lokacije. Tudi pri zdajšnji lokaciji ni šlo povsem brez težav, saj zemljišče, na katerem stoji dom, sodi pod kategorijo A, moralo pa bi seveda pod B. Nekoč je bilo namreč na tem mestu močvirje, z nasipavanjem pa se je postopoma dvignilo do višine, na kateri je danes. Seveda pa vse to ne bo moglo zasenčiti vsestranskih koristi, ki jih bo imel novi dom. Tu bodo navsezadnje našli svoj prostor tudi mladinci in pa morda celo kultura, ki za zdaj kar ne more dobiti pravega mesta v kraju. Ali kot je z vrhano mero optimizma porekel nek tamkajšnji krajan: »ta dom bo zagotovo kar najbolj vsestransko zblíževal naše ljudi.«

BRANKO VRHOVEC

Novi gasilski dom na Logu

Sneg je ustavil tudi najbolj zagnane kmete